Nedjelja, 03.05.2015.g.

Jučer navečer šetao sam po našem gradiću. Prekrasna, svježa večer

poslije kiše. Obilje zelenila, mir, nigdje nikoga. Idealna prilika za uživanje

u SVEMU ONOME ŠTO NAM JE GOSPODIN BOG DAO. Samo je

pitanje da li to možemo i hoćemo vidjeti …

Meni je to opet bila prilika za molitvu i preispitivanje svega onoga što mi

Gospodin u tim trenucima pošalje u misli. I uvijek mi Gospodin dadne

nešto što me duboko napuni radošću i mirom. Nešto, po čemu se opet, i

tko zna koji puta, uvjerim DA JE ON ŽIVI TU MEĐU NAMA.

U toj mojoj šetnji došao sam do jedne ulice gdje uvijek "bacim" pogled

na jednu kuću. U njoj živi jedna žena, starica, koja mi je bila BOŽJI

ZNAK u mojem obraćenju na jedan svoj posebni način. A i s njezinom

djecom sam si godinama bio poznanik.

U zadnjih nekoliko godina, kada sam i ja u svojem obraćenju i rastu u

vjeri bio svaki dan na misi, često sam ju, skoro svakodnevno vidio na

misama. U zadnje vrijeme je nema, vrlo rijetko sam ju vidio. Znam da je

već u godinama, blizu osamdeset. Redovno sam vidio njezinu kćer, koja

je zadnjih godina s njom redovno dolazila na mise. Ali nje nije bilo s

njom.

Pa sam jednom, na izlasku iz crkve, zaustavio njezinu kćer i upitao je da

kako je mama. Ona je rekla, da je dobro, ali nekako boležljivo i staračk i.

S tim mislima sam se jučer približavao njezinoj kući. Podignem pogled i

vidim dalje, nekih 50 metara poslije njezine kuće, kako neka žena polako

šeće, oslanjajući se na palicu. To je bila ona, sama.

SRCE MI JE NEKAKO ZAIGRALO OD RADOSTI!

Požurio sam prema njoj, kao da sam se bojao da bi mi mogla pobjeći.

Htio sam ju vidjeti, dotaknuti, dati joj svoj mir i radost za sve one

radosne trenutke koja je ona meni dala, a da nije ni znala, na mnogim

misama kada sam ju vidio kako MOLI SKLOPLJENIH RUKU, NEGDJE

ISPOD BRADE, KAKO SE SA TAKO SKLOPLJENIM RUKAMA DIŽE

SA SVOJEG MJESTA I IDE PRIMITI ŽIVOGA GOSPODINA ISUSA.

A KADA GA JE PRIMILA, NA ISTI NAČIN, SA SKLOPLJENIM

RUKAMA, VRATILA SE NA SVOJE MJESTO.

I jedino se ona tako molila u našoj crkvi. Kako sam vidio na slikama da se

za nas moli naša NEBESKA MAJČICA. Svi mi drugi smo tražili i

pronalazili razne načine kako da sklopimo ruke i olakšamo si taj položaj.

A ONA JE SKLOPILA RUKE KAO DA GOSPODINU ISUSU

PRIKAZUJE SEBE I SVOJ ŽIVOT. VJERUJUĆI I MOLEĆI MU

SE PONIZNO, SKLOPLJENIM RUKAMA I CIJELIM SVOJIM

TIJELOM.

Ja sam ju uvijek gledao i divio joj se kako to ona čini. Jer je odudarala od

svih drugih tamo i jer mi je cijeli stav njezinog tijela pokazivao DA ONA

ČVRSTO I PONIZNO, POSTOJANO, BEZ OBZIRA NA SVE,

VJERUJE U SVOJEG LJUBLJENOG GOSPODINA ISUSA I NJEGOVO

KRALJEVSTVO.

Sve ovo ne bi mi bilo ni takvo važno da prije nekoliko mjeseci nisam i ja

počeo tako sklapati ruke. Kada god čujem u tijeku mise riječ

"POMOLIMO SE" ili "MOLIMO" ili slično, ja odmah dignem svoje ruke

do brade, otvorim ih i položim jedan dlan na drugi, dodirujući si ponekad

vrškom prstiju svoju bradu.

Nisam to počeo činiti radi toga jer je to nešto posebno, jer sam htio biti

drugačiji od drugih, jer je to činila ta draga ženica … Ne.

Jednostavno mi je u jednom trenutku došla želja da i u toj

molitvi, KADA SE OBRAĆAM SVOJEM LJUBLJENOM

GOSPODINU, BUDEM ŠTO PONIZINIJI PREMA NJEMU, DA

MU SE PREDAM SVIM SVOJIM DUHOVNIM I MATERIJALNIM

BIĆEM.

JER, KAKO SAM OSJETIO DA KOD PRIMANJA NJEGA

ŽIVOGA U PRESVETOJ HOSTIJI MORAM KLEKNUTI, JER JE

ON ŽIVI TU PRED MENOM, I DA GA JEDNOSTAVNO NE

MOGU PRIMITI U SVOJE NEDOSTOJNE I GRIJEŠNE RUKE,

STOJEĆI PRED NJIM, BEZ IMALO PONIZNOSTI, TAKO SAM

SPOZNAO, NAKON NEKOLIKO GODINA MOJIH SILNIH

PRISUSTVOVANJA MISAMA I MOLITVAMA MOJEM ŽIVOM

GOSPODINU BOGU TAMO U CRKVI, DAKLE, SPOZNAO SAM

DA MU SE ŽELIM PREDATI CIJELIM SVOJIM BIĆEM,

PONIZAN, KOLIKO MI DOPUŠTAJU MOJE GRJEŠNO TIJELO,

DUH I DUŠA.

I U TOJ SPOZNAJI I U TOJ ŽELJI, JEDNOG DANA MI JE

SAMO DOŠLO DA KOD ONIH TRENUTAKA KADA BAŠ

IZRAŽAVAM SVOJE MOLITVE MOJEM LJUBLJENOM, ŽIVOM

GOSPODINU TAMO, DA SKLOPIM RUKE.

KAO NAŠA NEBESKA MAJČICA.

KAO TA DRAGA ŽENA KOJU SAM GODINAMA GLEDAO

KAKO SE MOLI SKLOPLJENIH RUKU.

PONIZNO, MOLEĆIVO, PREDAJUĆI SE CIJELI, DUŠOM I

TIJELOM…

Baš onako radostan došao sam do nje. Ona me nije prepoznala nego je

htjela onako polako proći kraj mene. Ja sam ju zaustavio pozdravljajući je

i dodirujući je za ruku.

Tada me prepoznala i ono njezino umorno lice se razvuklo u maleni

smiješak. I ja sam se nasmijao pa je upitao da kako je. A ona kaže da

nije baš dobro. A joj kažem da je vjerojatno onako staračk, da više nije

djevojka. Ona se nasmijala i rekla da baš i nije.

Ja joj kažem da ćemo mi možda doći u njezino stanje i

njezine godine, ali da ona u naše više nikada neće. I onda

me iznenadila, pogodila svojom rečenicom: "A NE BI NI

HTJELA VIŠE NATRAG, SAMO NAPRIJED."

Mene su prošli trnci pa joj kažem DA TO MOŽE REĆI

SAMO ONAJ KOJI ZNA KAMO IDE, KAO ONA. KOJA

JE SIGURNO SPREMNA ZA ONO KAMO IDE.

Ona me pogledala, OČI KAO DA SU JOJ ZASJALE

NEKIM POSEBNIM SJAJEM, PA JE REKLA:

"DA, SPREMNA SAM."

KAKO SU ME POGODILE TE RIJEČI!

U međuvremenu je došla i njezina kćer po nju. Pa sam im rekao kako ju

često potražim po crkvi, na misi, jer me naučila kako se treba moliti. Ona

me začuđeno pogleda. A ja joj onda objasni sve ono što sam naprijed

napisao. Vidio sam joj radost na licu.

KAKO SAM SAMO JA BIO RADOSTAN DA SAM JOJ TO

MOGAO REĆI! I DA JOŠ OVU MOJU RADOST ONA JEDNOG

DANA MOŽE DONIJETI PRED NJEZINOG I MOJEG

GOSPODINA.

SA ONIM SVOJIM SKLOPLJENIM RUKAMA, PONIZNA DO

KRAJA.

Na to mi je samo rekla da se molim za nju.

Ja sam ju blago dodirnuo i rekao da se molim i da ću se moliti za nju.

Pa su ona i njezina kćer polako krenule prema kući.

Ja sam nastavio dalje a niz lice su mi krenule suze.

OPET SAM VIDIO ŽIVOG GOSPODINA BOGA TU MEĐU

NAMA!

U TOJ DRAGOJ ŽENI I NJEZINIM RIJEČIMA: "DA,

SPREMNA SAM."

KOJA JE TO SAMO ISPOVIJED VJERE!

Da li ću to ja tako moći jednom reći …

O MOJ LJUBLJENI GOSPODINE, BESKRAJNO TI HVALA

ZA SVE TA PREKRASNE TRENUTKE KOJE MI DAJEŠ U

MOJEM ŽIVOTU!

BESKRAJNO TI HVALA ZA SVE TE TVOJE DRAGE

SVJEDOKE, KRISTOVE SVJEDOKE, KOJI U SVOJIM

SAMOZATAJNIM ŽIVOTIMA S TOBOM, A DA TO NI NE

ZNAJU, TOLIKO RADOSTI DONOSE DRUGIMA!

KAO TA DRAGA ŽENICA SA SVOJIM SKLOPLJENIM

RUKAMA I PREKRASNIM RIJEČIMA KOJIMA MI JE

TAMO NA CESTI ISPOVIJEDILA SVOJU VJERU:

"DA, SPREMNA SAM."

I znam da ne moram za nju puno moliti. ONA JE VEĆ U TVOJEM

OKRILJU. JER JE SPREMNA.

Ja moram moliti za sebe, za svoju djecu i sve druge takve oko sebe.

Kako si davno rekao onim jeruzalemskim ženama na svojem putu s

križem na Kalvariju da se ne plaču i ne mole za TEBE, MOJ LJUBLJENI

ISUSE, NEGO ZA SEBE I ZA SVOJU DJECU.

ZA SVE ONE KOJI NISU SPREMNI …

SVET I PRESVET MOJ TROJEDINI,

LJUBLJENI GOSPODINE, OČE, SINE I DUŠE

SVETI!

SVETI PRESVET.